Monoloagele vaginului

de Eve Ensler

Introducere

(Această introducere, aşa cum e dramatizată aici, a fost gîndită pentru trei actriţe, dar poate fi adaptată în funcţie de nevoile producţiei. Poate fi interpretată de oricîte femei.)

Femeia 1

Pun pariu că sînteţi îngrijorate.

Femeia 2

Noi am fost îngrijorate.

Femeia 3

Noi am fost îngrijorate din cauza vaginelor.

Femeia 1

Am fost îngrijorate din pricina a ceea ce credem despre vagine şi chiar mai îngrijorate din cauza a ceea ce nu credem. Am fost îngrijorate din cauza propriilor noastre vagine. Care aveau nevoie de un context, de alte vagine, de o comunitate, o cultură de vagine. Vaginul e o necunoscută înconjurată de atîta mister – mai rău ca Triunghiul Bermudelor. Nimeni nu s-a-ntors vreodată de-acolo să ne spună cum a fost.

Femeia 2

În primul rînd, nici nu e chiar aşa uşor să-ţi găseşti vaginul. Trec săptămîni, luni, uneori chiar ani pînă o femeie ajunge să se uite la el. O femeie de afaceri, foarte bine situată, a fost întrebată despre asta şi a răspuns că e prea ocupată. Că n-are timp. Să-ţi priveşti vaginul, a spus ea, asta e o zi serioasă de muncă. Trebuie să te întinzi, de preferat cît eşti de lungă, în faţa unei oglinzi - din aia care stă singură în picioare. Chiar dacă ajungi în poziţia perfectă şi în lumina perfectă, din cauza oglinzii şi a unghiului în care eşti aşezată, tot în umbră rămîi. Te răsuceşti în toate direcţiile. Îţi arcuieşti capul, spatele te omoară. Pînă ajungi să vezi ceva, eşti extenuată. Ea n-are timp de aşa ceva, zice. Era ocupată.

Femeia 3

Așa că interviurile vaginului au ajuns monoloagele vaginului. Au fost chestionate peste două sute de femei. Femei bătrîne, femei tinere, femei măritate, femei singure, lesbiene, profesoare de liceu, actrițe, femei de afaceri, asistente sociale, americance de origine africană, hispanică, indience native, caucaziene, evreice. La început, n-au prea vrut să vorbească. Le era puțin jenă. Dar odată ce le porneai, nu le mai puteai opri. Deşi n-o recunosc, femeilor le place să vorbească despre vaginele lor. Îşi doresc asta foarte mult, mai ales că nimeni nu le-a mai pus vreodată asemenea întrebări.

Femeia 1

Să începem de la acest cuvînt: vagin. Sună mai degrabă ca o boală molipsitoare, sau ca un instrument medical. “Repede, soră, adu-mi vaginul.” “Vaginul.” “Vaginul.” Nu contează de cîte ori îl spui, tot nu sună ca un cuvînt pe care ai vrea să-l rosteşti. E un cuvînt complet ridicol şi nu-i deloc sexy. Poţi să-l foloseşti în timp ce faci sex, încercînd să fii “politically correct”?! “Dragă, n-ai vrea tu să-mi mîngîi vaginul?” Moartea pasiunii. Subită.

Femeia 2

Eram îngrijorate din cauza vaginelor fiindcă nu ştiam cum putem să le numim şi cum nu putem să le numim.

Femeia 3

În Great Neck, statul New York, îi spune păsărică. O femeie ne-a zis că mama ei obişnuia să-i spună: “Nu purta chiloţei pe sub pijama, draga mea, trebuie să-ţi aeriseşti păsărica.”

Femeia 1

În Westchester îi spune fofoloancă;

Femeia 2

În New Jersey, găoază.

Femeia 3

Şi îi mai spune răchituță, boancă, fițică, țoancă,

Femeia 1

fofo, iepuriță, prună,

Femeia 2

Pipilică, miţoancă,

Femeia 1

Piş, pişătoare, aluniţă, gogoşică,

Femeia 2

Maimuţică, găurică, bezea, muscă, furnică,

Femeia 3

Pîiniţă, vulpiţă, butonieră, pupă,

Femeia 1

Mimi la Miami,

Femeia 2

Turtiţă plesnită în Philadelphia,

Femeia 3

Turtă dulce în Bronx

Femeile 1, 2 şi 3

Sîntem îngrijorate din cauza vaginelor.

*

(E în general amuzant pentru actriţe să adauge o introducere personală de genul:”Salut, bine-aţi venit. Văd că avem un o adunare simpatică de vagine în seara asta!” etc)

Unele din monoloage sînt bazate pe story-ul unei singure femei, altele pe story-urile cîtorva femei, referindu-se la aceeaşi temă şi, s-a întîmplat chiar ca, de cîteva ori, o idee bună să devină una de nefolosit. Acest monolog e bazat pe povestea unei singure femei, deşi subiectul a revenit aproape în fiecare interviu şi adesea s-a dovedit a fi riscant. Subiectul fiind...

PĂR

Nu poate să-ţi placă vaginul, decît dacă-ţi place părul. Multor oameni nu le place părul. Primul şi singurul meu soţ ura părul. Zicea că e îmbîcsit şi murdar. M-a făcut să-mi bărbieresc vaginul. Era durduliu şi dezgolit, ca de fetiţă. Asta îl excita. Cînd făceam dragoste, îmi simţeam vaginul ca pe o barbă. Trebuia să mă scarpin tot timpul şi mă durea. Ca o pişcătură de ţînţar. De parcă ar fi luat foc. Aveam şi bubiţe roşii, dureroase. Am refuzat să mi-l mai rad. Pe urmă, soţul meu m-a înşelat. Cînd ne-am dus la consultaţia de terapie conjugală, el a zis că şi-o trage pe unde poate, fiindcă eu refuzam să-l satisfac sexual. Nu voiam să-mi bărbieresc vaginul. Psiholoaga avea accent german şi gîfîia (*inspiraţie adîncă*) între propoziţii (*inspiraţie adîncă)* în semn de înţelegere. M-a întrebat de ce refuzam să-i fac pe plac soţului meu. I-am spus că mi se părea aiurea. Mă simţeam mică fără păr acolo şi nu mă puteam stăpîni să nu vorbesc ca un copil şi pielea îmi era iritată şi nici măcar loţiunile calmante nu mai ajutau. Ea mi-a spus că *(inspiraţie adîncă)* căsătoria e un compromis. Eu am întrebat-o dacă bărbieritul vaginului o să-l oprească pe el să şi-o mai tragă pe unde poate. Am întrebat-o dacă a mai avut asemenea cazuri. Ea a spus că întrebările diluează procesul. Nu trebuia să mă gîndesc prea mult. Dar era sigură că începusem cu dreptul.

De data asta, cînd am ajuns acasă, a trebuit ca *el* să-mi bărbierească vaginul. Drept răsplată pentru terapie. M-a tăiat de cîteva ori şi a curs puţin sînge în vană. Nici măcar n-a observat, aşa era de fericit că putea să mă bărbierească. Pe urmă, mai tîrziu, cînd soţul meu se înghesuia în mine, îl simţeam cum mă pătrunde aspru, în vaginul meu dezgolit, dolofan. Eram total lipsită de apărare. Fără pic de ciuf.

Mi-am dat seama atunci că părul e acolo cu un scop. E ca frunza pe lîngă floare, ca pajiştea pe lîngă casă. Trebuie să-ţi placă părul, ca să-ţi placă vaginul. Nu poţi alege numai ce vrei tu. Şi, de fapt, soţul meu a continuat să şi-o tragă pe unde putea.

*

(”Listele” care urmează sînt împărţite în trei roluri de femei, aşa cum s-a jucat textul Off Broadway. E posibilă şi altă împărţire a întrebărilor şi răspunsurilor, după cum e nevoie.)

Femeie

Femeilor li s-au pus următoarele întrebări:

Femeie

Ce ar purta vaginul tău, dacă s-ar îmbrăca?

Femeie

Ochelari

O jachetă de piele

Ciorapi de mătase

Blană de nurcă

Un boa roz

Femeie

Un smoking

Jeansi

Ceva care să se muleze pe corp

Femeie

Smaralde

O rochie de seară

Paiete

Femeie

Numai Armani

Un tutu

Lenjerie neagră, transparentă

O rochie de bal din tafta

Femeie

Ceva ce se poate spăla cu maşina

Femeie

Ochelari de carnaval din catifea

Pijama din catifea violetă

Angora

Un papion roşu

Femeie

Hermelină şi perle

O pălărie de leopard

Un chimono de mătase

O beretă

Chiloţi de sport

Un tatuaj

Femeie

Un mecanism care provoacă şocuri electrice, pentru nepoftiţi

Femeie

Tocuri înalte

Dantelă şi bocanci soldăţeşti

Pene violete şi plasă şi scoici

Bumbac

Femeie

Spielhosen

Femeie

Bikini

Femeie

Un impermeabil

Femeie

Ce-ar spune vaginul tău, dac-ar putea vorbi? Două cuvinte.

Femeie

Ia-mă-ncetişor

(Cum “Ia-mă-ncetişor” provoacă cele mai puternice hohote de rîs din spectacol, propoziţia ar putea fi spusă de toate actriţele, la unison.)

Femeie

Tu eşti?

Femeie

Dă-mi de mîncare

Vreau

Yum-yum

Oh, da

Femeie

Ia-o de la-nceput

Nu, acolo

Linge-mă

Stai acasă

Bună alegere

Femeie

Mai gîndeşte-te

Mai vreau, te rog

Îmbrăţişează-mă

Hai să ne jucăm

Femeie

Nu te opri

Mai, mai

Mă mai ţii minte?

Femeie

Hai înăuntru

Încă nu

Huo, mamă

Da, da

Leagănă-mă

Femeie

Intraţi pe răspunderea dumneavoastră

Femeie

Oh, Doamne

Doamne-ţi mulţumesc

Sînt aici

Să mergem

Hai să mergem

Găseşte-mă

Femeie

Mulţumesc

Bonjur

Prea tare

Nu te da bătut

Femeie

Unde-i Brian?

Aşa-i mai bine

Da, acolo, acolo.

*

Următorul grup intervievat era format din femei între 65 şi 75 de ani. Aceste interviuri au fost cele mai usturătoare. Poate pentru că nici una din femei nu mai fusese întrebată vreodată despre vaginul ei. Una dintre ele, în vîrstă de 75 de ani, nu-şi văzuse niciodată vaginul. Şi-l spăla în baie sau sub duş, dar niciodată în mod conştient. Nu avusese niciodată un orgasm. La 72 de ani, a început să facă terapie, aşa cum se procedează în New York şi, convinsă de terapeută, într-o după-masă, s-a dus acasă, a aprins nişte lumînări, a făcut o baie, a ascultat muzică şi s-a simţit bine cu ea însăşi. A spus că i-a luat mai mult de o oră, fiindcă avea artrită, dar cînd, într-un sfîrşit, şi-a găsit clitorisul, a izbucnit în plîns. Acest monolog îi este dedicat.

Inundaţia

Acolo jos? N-am mai fost acolo jos din 1953. Nu, n-are nici o legătură cu Eisenhower. Nu, nu, e ca o pivniţă acolo jos. E foarte umed, lipicios. N-ai ce căuta acolo. Crede-mă. Te îmbolnăveşti. Te sufoci. Te umple greaţa. Miros de umezeală şi mucegai şi toate alea. Puah! Miroase de-ţi întoarce nasul. Îţi intră-n haine.

Nu, n-a fost nici un accident acolo jos. N-a sărit în aer, n-a luat foc, nimic din toate astea. N-a fost chiar aşa dramatic. Adică...nu contează. Nu.Nu contează. Nu pot să vorbesc cu tine despre asta. De ce o fată aşa drăguţă ca tine umblă să-ntrebe toate babele ce au acolo jos? Noi nu făceam aşa ceva pe cînd eram fete. Ce? Isuse, bine.

Era băiatul ăsta, Andy Leftkov. Era drăguţ, păi aşa credeam. Şi înalt, cît mine de-nalt şi chiar îmi plăcea de el. M-a invitat să ies cu el, cu maşina lui...

Nu pot să-ţi spun asta. Nu pot să fac asta - despre acolo jos. Pur şi simplu ştii că e acolo. Ca o pivniţă. Uneori se mai aud zgomote. Auzi conductele şi uneori se mai rătăcesc lucruri pe-acolo, animale mici şi lucruri şi se udă şi uneori trebuie reparate ţevile. Alteori uşile rămîn închise. Uiţi ce-i acolo. Adică face parte din casă, numai că n-o vezi şi nu te gîndeşti la ea. Totuşi, trebuie să fie acolo, fiindcă toate casele au nevoie de o pivniţă, altfel dormitorul ar fi la parter.

Ah, despre Andy. Andy Leftkov. Da. Andy era foarte arătos. Era o partidă bună. Aşa le spunea pe vremea mea. Eram în maşina lui, un Chevrolet

Belair, nou, alb. Mi-amintesc că mă gîndeam că picioarele mele sînt prea lungi pentru scaunul ăla. Am picioare lungi. Se loveau de bord. Tocmai îmi priveam genunchii cînd m-a sărutat brusc, în genul "la-mă, aşa ca-n filme". Şi m-am excitat, aşa de tare că...păi...s-a pornit o inundaţie acolo jos. N-o puteam stăpîni. Era ca o forţă a pasiunii, ca un fluviu al vieţii revărsîndu-se din mine, fix prin chiloţii mei, fix pe scaunul din faţă al noului său Chevrolet alb, Belair. Nu era pipi şi nu mirosea – la drept vorbind eu n-am simţiti nici un miros, dar el, Andy, a spus că mirosea ca laptele bătut şi că îi pătam scaunul din faţă. Eram 'ţîcnită şi împuţită', aşa mi-a spus. Am vrut să-i explic că sărutul lui m-a luat pe nepregătite, că nu eram aşa, în mod normal. Am încercat să şterg inundaţia cu rochia. Era o rochie nouă, alb-trandafirie şi arăta îngrozitor după aia. Şi el m-a condus acasă fără nici un cuvînt şi cînd am coborît şi am închis uşa maşinii am închis pentru totdeauna şandramaua. Sîntem închişi, nu mai primim clienţi. Niciodată. M-am mai întîlnit cu băieţi pe urmă, dar gîndul la inundaţie mă inhiba prea tare. Nici măcar n-am mai fost pe-aproape de-atunci.

Din cînd în cînd mai aveam şi vise, vise tîmpite. Oh, trăznite rău. De ce? Burt Reynolds. Nu ştiu de ce. N-a făcut nimic pentru mine în realitate, dar în vis...era întotdeauna Burt. Întotdeauna cam acelaşi vis. Ieşeam. Burt şi cu mine. Într-un restaurant - cum vezi prin Atlantic City, mare, cu candelabre şi toate alea şi sute de chelneri cu vestă. Burt îmi dădea o orhidee s-o prind la corsajul rochiei. Eu mi-o puneam pe blazer. Rîdeam. Mîncam cocktail de creveţi. Creveţi uriaşi, fabuloşi. Mai rîdeam puţin. Eram foarte fericiţi împreună. Pe urmă el mă privea drept în ochi şi mă trăgea spre el fix în mijlocul restaurantului – şi tocmai cînd era pe punctul să mă sărute, camera începea să se zguduie, de sub masă zburau porumbei – habar n-am ce făceau porumbeii ăia acolo – şi inundaţia se pornea brusc de-acolo de jos.Şi curgea, şi curgea. Şi erau peşti în ea şi bărcuţe şi tot restaurantul se umplea de apă şi Burt stătea în apă pînă la genunchi, şi era teribil de dezamăgit de mine, că o făcusem de oaie şi de data asta, era îngrozit, îşi privea prietenii, pe Dean Martin şi pe ceilalţi, cum înotau pe lîngă noi în smokinguri şi în rochii de seară.

Acuma nu mai am vise dintr-alea. De cînd mi-au scos cam tot ce are legătură cu acolo jos. Mi-au scos uterul, trompele, toată făbricuţa. Doctorul credea că face bancuri. Zice, vezi, dacă n-o foloseşti, o pierzi. Dar pe urmă am aflat că era cancer. Şi tot ce era pe-acolo s-a dus. Cui îi trebuia, la urma urma urmelor? Mult zgomot pentru nimic. Am făcut alte lucruri la viaţa mea. Îmi plac expoziţiile de cîini. Vînd antichităţi.

Mă-trebaţi ce-ar purta? Ce fel de-ntrebare-i asta? Ce-ar purta?! Ar purta o pancartă uriaşă:

ÎNCHIS DIN CAUZA INUNDAȚIEI

Ce-ar spune? Ți-am zis deja. Nu-i așa. Nu-i ca și cînd ar vorbi un om. N-a mai vorbit de foarte multă vreme. E un loc. Un loc în care nu mergi niciodată. E închis, sub casă. E acolo jos.

Ești fericită? M-ai făcut să vorbesc – ai scos-o din mine. Ai făcut o biată bătrînă să vorbească despre ce are acolo jos. Ești mulțumită acuma?

(Se reculege o clipă.)

Știi, de fapt, ești prima cu care vorbesc despre asta și mă simt ceva mai bine.

*

WORKSHOP DESPRE VAGIN

Vaginul meu e o scoică, o scoică rotundă și moale, care se deschide și se închide, se închide și se deschide. Vaginul meu e o floare, o lalea excentrică, cu centrul acut și profund, cu miros delicat și petale blînde și robuste.

N-am știu asta dintotdeauna. Am învățat-o în workshopul despre vagin. Am învățat-o de la femeia care ne ținea workshopul despre vagin, o femeie care crede în vagine, care vede de-adevăratelea vagine, care le ajută pe celelalte femei să-și vadă propriile vagine, văzînd vaginele altor femei.

În prima ședință, femeia care ținea workshopul despre vagin ne-a cerut să ne desenăm "unicul, frumosul, fabulosul" nostru vagin personal. Așa i-a spus. Voia să știe cum ne vedem noi "unicul, frumosul, fabulosul" nostru vagin. O femeie care era gravidă a desenat o gură mare și roșie care urla și împrăștia monede. O altă femeie, foarte slabă, a desenat o tavă mare cu un fel de model ciudat pe ea. Eu am desenat un punct mare și negru cu liniuțe ondulate pe lîngă el. Punctul negru era o gaură neagră, ca cele din spațiu, iar liniuțele ondulate erau oameni sau lucruri sau pur și simplu atomi care se pierdeau acolo. Întotdeauna mi-am imaginat că vaginul meu e un vid anatomic care absoarbe la-ntîmplare particule și tot felul de obiecte din mediul înconjurător.

Nu mă gîndeam la vaginul meu în termeni practici sau biologici. Nu-l vedeam, de exemplu, ca pe o parte a trupului meu, ca pe ceva dintre picioarele mele, ca pe o anexă a mea.

În workshop ni s-a cerut să ne privim vaginul cu oglinjoare de buzunar. Pe urmă, după ce îl examinam cu atenţie, trebuia să povestim grupului ce văzusem. Trebuie să vă spun că pînă în acel moment, tot ce ştiam despre vaginul meu era din auzite sau era pură invenţie. Nu văzusem niciodată cu-adevărat obiectul. Nu-mi trecuse niciodată prin cap să mă uit la el. Vaginul meu era, pentru mine, o abstracţiune. Părea ceva atît de prostesc şi grotesc să te uiţi la el, acolo jos pe rogojinile noastre strălucitoare şi albastre din workshop, cu oglinjoarele noastre de buzunar. Arătam ca primii astronomi cu telescoapele lor primitive.

La început mă cam neliniştea - vaginul meu. Ca atunci cînd vezi prima dată un peşte spintecat şi descoperi înăuntrul lui o lume complexă şi însîngerată, fix sub piele. Era aşa de crud, aşa de roşu, aşa de proaspăt. Şi ceea ce m-a surprins cel mai mult au fost toate straturile alea. Straturi peste straturi, şi deasupra, alte straturi.

Vaginul meu m-a uluit. Cînd mi-a venit rîndul în workshop, n-am putut să scot un cuvînt. Eram mută. Mă trezisem la ceea ce femeia care ne ţinea workshopul numea “admiraţie vaginală”. Nu mai voiam decît să stau acolo, întinsă pe rogojină, cu picioarele desfăcute şi să-mi examinez vaginul, pentru totdeauna.

Era mai grozav decît Marele Canion, cu toată vechimea şi graţia lui. Avea nevinovăţia şi prospeţimea unei grădini englezeşti bine îngrijite. Era comic, foarte comic. Mă făcea să rîd. Ştia să se joace de-a v-aţi ascunselea, să se deschidă şi să se închidă.

Pe urmă, femeia care ne ţinea workshopul ne-a întrebat cîte dintre noi avuseseră orgasm. Două femei au ridicat nesigure mîinile. Eu n-am ridicat mîna, deşi avusesem orgasme. N-am ridicat-o fiindcă au fost orgasme accidentale. Mi s-au întîmplat. Se întîmplau în vis şi mă trezeam fericită. Se întîmplau adesea în apă, mai ales în baie. O dată la Cape Cod. Se întîmplau pe cal, pe bicicletă, pe capră, la ora de gimnastică. N-am ridicat mîna pentru că, deşi avusesem orgasme, nu ştiam cum să fac să mi se-ntîmple unul. Nu încercasem niciodată să declanşez unul. Credeam că era ceva mistic, magic. Nu voiam să mă amestec. Era rău să te implici, să cotrobăi, să manipulezi. Era ca la Hollywood. Toată surpriza, tot misterul ar fi dispărut. Problema era, desigur, că surpriza nu mai era acolo de vreo doi ani. Nu mai avusesem un orgasm magico-accidental de multă vreme şi eram înnebunită. De aceea participam la workshopul despre vagin.

Şi iată că venise şi momentul de care mă temusem şi pe care-l dorisem. Femeia care ne ţinea workshopul ne-a pus să luăm oglinjoarele de buzunar şi să vedem dacă ne putem găsi clitorisul. Eram acolo, un grup de femei, toate întinse pe spate, pe rogojini, găsindu-ne punctele, locurile,

scopurile şi, nu ştiu de ce, am început să plîng. Poate era pur şi simplu jenă. Poate era conştiinţa că trebuia să renunţ la fanteziile mele, la uriaşele fantezii care-mi consumau viaţa, anume că cineva sau ceva avea să facă asta pentru mine – fantezia că cineva avea să vină să-mi organizeze viaţa, să-mi aleagă direcţia, să-mi ofere orgasme. Simţeam cum mă cuprinde panica. Frica şi conştiinţa - simultane - că evitasem să-mi caut clitorisul, se conştientizaseră puternic şi mă stăpîneau fiindcă eram, de fapt, îngrozită că *nu aveam* clitoris, îngrozită că eram una din alea incapabile de la natură, frigide, moarte, închise, uscate, cu gust de prună, amare – oh, Doamne-Dumnezeule. Stăteam acolo cu oglinjoara mea, căutîndu-mi punctul, întinzînd degetele şi nu mă puteam gîndi decît că atunci cînd aveam zece ani mi-am pierdut inelul de aur cu smarald într-un lac. Şi m-am scufundat iar şi iar pînă la fundul lacului, mi-am trecut mîinile peste pietre şi peşti şi capace de sticle de bere şi alte scîrboşenii, dar nu şi peste inelul meu. Panica pe care-o simţeam. Ştiam că voi fi pedepsită. N-ar fi trebuit să-l port cînd înotam.

Femeia care ne ţinea workshopul a văzut scormoneala mea aiurită, transpirată şi gîfîită. A venit la mine. I-am zis: “Mi-am pierdut clitorisul. S-a dus. N-ar fi trebuit să-l port cînd înotam.” Femeia care ne ţinea workshopul a rîs. M-a mîngîiat calmă pe frunte. Mi-a spus că clitorisul nu se pierdea aşa uşor. Eram eu, era esenţa mea. Era şi soneria casei şi casa însăşi. Nu trebuia să-l *găsesc*. Eu *eram* el. Să fiu el. Să fiu clitorisul meu. M-am aşezat pe spate şi am închis ochii. Am lăsat oglida jos. M-am privit cum pluteam deasupra mea. M-am privit cum, încet de tot, am început să mă apropii de mine însămi şi să reintru în mine. Mă simţeam ca un astronaut revenind pe suprafaţa pămîntului. Toată revenirea asta era foarte lentă, lentă şi blîndă. Cădeam şi aterizam, aterizam şi cădeam. Mă întorceam în propriii mei muşchi, sînge şi celule şi pe urmă am alunecat în vagin. Deodată, totul a devenit uşor şi s-a potrivit. Eram caldă şi pulsam, pregătită şi tînără şi în viaţă. Şi pe urmă, fără să mă uit, cu ochii încă închişi, mi-am pus degetul pe ceea ce devenise deodată eu. La început a fost o mică pîlpîire, care m-a făcut să mă opresc. Pe urmă pîlpîirea a devenit cutremur, erupţie, straturile s-au împărţit şi s-au despărţit. Cutremurul s-a spart ca-ntr-un străvechi orizont luminos de tăcere, deschizîndu-se către un cîmp de muzică, de culori şi nevinovăţie şi de dor şi m-am simţit înrudită cu toate, chemîndu-le în timp ce stăteam acolo, zvîrcolindu-mă încet pe rogojina mea albastră.

Vaginul meu e o scoică, o lalea şi un destin. Sosesc, pe cînd sînt gata să plec. Vaginul meu, vaginul meu, eu.

*

Iată o anecdotă amuzantă despre vagin. E scoasă din Femeia: geografie intimă de Nathalie Angier

*Clitorisul are un scop nobil. Este singurul organ al corpului conceput numai pentru plăcere. Clitorisul e pur şi simplu un ghem de nervi, mai precis e format din 8 000 de fibre nervoase. Concentrarea de fibre nervoase e mai mare decît oriunde altundeva în corpul femeii sau al bărbatului, inclusiv în vîrfurile degetelor, buze şi limbă, şi e de două...**două**...**DOUĂ**...ori mai mare decît în penis. Cine are nevoie de puşcă, dacă are o mitralieră?*

*****

Acest monolog are la bază un interviu cu o femeie care a avut o relaţie bună cu un bărbat. (A se observa că "bună" nu este pusă în italice şi nu trebuie accentuată în context. Această replică interioară e ironică, dar cu blîndeţe!)

PENTRU CĂ ÎI PLĂCEA SĂ-L PRIVEASCĂ

Uite cum am ajuns să-mi placă vaginul meu. E jenant pentru că nu e "politically correct". Adică, ştiu că ar fi trebuit să se-ntîmple în baie, cu săruri din Marea Moartă, pe muzică de Enya, eu iubindu-mi eul meu de femeie. Ştiu povestea. Vaginele sînt frumoase. Ura noastră de noi înşine este doar reprimarea interiorizată şi ura faţă de cultura patriarhală. Nu e reală. Uniunea Păsăricilor. Le ştiu pe astea. Dacă am fi crescut într-o cultură care ne învaţă că pulpele groase sînt frumoase, am turna în noi milkshake-uri şi budinci cu frişcă, am sta întinse, ne-am petrece zilele lăţindu-ne pulpele. Dar degeaba, n-am crescut într-o asemenea cultură. Îmi uram pulpele şi, mai mult decît atît, îmi uram vaginul. Credeam că e incredibil de urît. Eram una din femeile alea care s-au uitat la el şi din acel moment a dorit din suflet să n-o fi făcut. Îmi venea rău. Compătimeam pe oricine avea treabă acolo jos.

Ca să supravieţuiesc, mă prefăceam că aveam altceva între picioare. Îmi imaginam salteluţe cochete cu pături uşoare de bumbac, mici banchete de catifea, covoraşe din blană de leopard sau alte lucruri drăguţe: batistuţe de mătase, etajere înflorate pentru ghivece cu flori sau perniţe de scaun. M-am obişnuit cu asta pînă-ntr-atît încît am uitat şi că aveam un vagin. De cîte ori făceam dragoste cu un bărbat, mi-l imaginam în interiorul unui şal căptuşit cu blană de nurcă sau al unei vaze chinezeşti.

Pe urmă l-am întîlnit pe Bob. Bob e cel mai obişnuit bărbat pe care l-am întîlnit vreodată. Era subţire şi înalt şi banal şi purta haine în tonuri kaki. Nu-i plăceau mîncărurile aromate şi nici nu asculta Prince. Nu-l interesa

lenjeria sexy. Vara, stătea la umbră. Nu-şi manifesta sentimentele. Nu avea probleme, nu urmărea scopuri ascunse şi nici măcar nu era alcoolic. Nu era nici foarte simpatic, nici foarte inteligent sau misterios. Nu era meschin şi nici prea ocupat. Nu era preocupat de sine, nici charismatic. Nu conducea cu viteză. Nu-mi plăcea în mod special. Nu i-aş fi simţit lipsa, dacă n-ar fi adunat restul care-mi căzuse pe jos la supermarket. Cînd mi-a dat înapoi monedele alea şi mîna lui a atins-o din greşeală pe a mea, ceva s-a întîmplat. M-am culcat cu el. Şi atunci s-a produs minunea.

S-a întîmplat că lui Bob îi plăceau vaginele. Era un cunoscător. Îi plăcea felul în care puteau fi atinse, gustul lor, mirosul, dar, mai important decît orice, cum arătau. Trebuia să se uite la ele. Prima oară cînd am făcut dragoste mi-a spus că trebuia să se uite la mine.

“Sînt aici”, zic.

“Nu, pe tine” zice. “Trebuie să te văd pe tine.”

“Aprinde lumina,” zic, credeam că e mai ciudat şi îi e frică de-ntuneric.

El aprinde lumina.

Pe urmă zice, “o.k., sînt gata, sînt gata să te văd.”

“Sînt aici, şi-i fac cu mîna, sînt fix aici”

Pe urmă a început să mă dezbrace.

“Ce faci, Bob?” zic eu.

“Trebuie să te văd” răspunde.

“Nu trebuie” zic. “Fă-o pur şi simplu”.

“Trebuie să văd cum arăţi” zice el.

“De parcă n-ai mai fi văzut o capea roşie de piele pînă acum” zic eu.

Bob îi dădea-nainte. Eu simţeam că-mi vine să vomit şi-o să mor.

“Asta e ceva al naibii de intim” zic. “Nu poţi s-o faci – şi gata?”

“Nu”, zice. “E vorba despre tine. Trebuie să te privesc.”

Mi-am ţinut respiraţia. El se uită şi se uită. Respiră adînc şi se schimbă la faţă. Nu mai arăta ca un om obişnuit. Arăta ca un animal flămînd.

“Eşti aşa de frumoasă”, zice. “Eşti elegantă şi profundă şi inocentă şi sălbatică.”

“Asta ai văzut acolo?” zic.

Era ca şi cînd mi-ar fi citit în palmă.

“Asta am văzut, zice, “ şi multe, multe altele.”

A stat aşa uitîndu-se aproape o oră, ca şi cînd ar fi studiat o hartă sau luna, privindu-mă în ochi, dar era vaginul meu. Îl priveam uitîndu-se în lumină şi era atît de sincer excitat, atît de liniştit şi euforic, încît am început să mă umezesc şi să mă excit şi eu. Am început să mă văd aşa cum mă vedea el. Am început să mă simt frumoasă şi gustoasă – ca un tablou celebru sau ca o cascadă. Lui Bob nu-i era frică. Nu era dezgustat. Am început să mă umflu, să mă simt mîndră. A început să-mi placă vaginul meu. Şi Bob s-a pierdut acolo şi eu eram acolo cu el, în vaginul meu şi acolo am dispărut amîndoi.

*

Iată o notiţă mai puţin veselă, preluată din New York Times, aprilie 1996:

Mutilarea organelor genitale feminine a fost practicată la un număr între 80 şi 100 de milioane de fetiţe şi femei tinere. În ţările unde aceasta e o practică, aproximativ două milioane de tinere pe an se pot aştepta ca un cuţit sau o lamă de ras să le secţioneze sau să le reteze de tot clitorisul.

Efectele pe termen scurt sînt: tetanos, hemoragii, răni pe uretră, eczeme, necroze. Pe termen lung: infecţie uterină cronică, dureri mai mari şi risc la naştere, moarte prematură.

*

VAGINUL MEU SUPĂRAT

(De obicei nu spunem acest titlu cu voce tare)

Vaginul meu e nervos. Este. E negru de supărare. Vaginul meu e furios şi vrea să vorbească. Să vorbească despre tot căcatul ăsta. Vrea să vorbească cu voi. Adică, asta nu-i nici de-o treabă – o armată întreagă de oameni care-mi torturează bietul, blîndul, iubitorul meu vagin. Îşi petrec

zilele inventînd psihoproduse şi idei nasoale ca să-mi submineze păsărica. *Vagina motherfuckers.*

Şi tot căcatul ăsta pe care încearcă să ni-l vîre nouă pe gît, să ne cureţe, să ne sufoce, să-l facă să dispară. Ei bine, vaginul meu n-o să dispară. E nervos şi rămîne aici. Ca şi tampoanele – ce naiba mai sînt şi alea? Un şomoiog de vată împuţită, băgat fix acolo. De ce nu se poate găsi un mod mai subtil ca să ungă tamponul ăla? Cum îl vede, vaginul meu intră-n şoc. Zice, las-o baltă. Se închide. Trebuie să-l convingi, să-i prezinţi lucrurile astea, să-l pregăteşti. Despre asta e vorba în preludiu. Trebuie să-mi convingi vaginul, să-l seduci, să-i cîştigi încrederea. Nu poţi face asta cu un şomoiog împuţit de vată.

Încetaţi să mai băgaţi tot felul de lucruri în mine. Încetaţi să mai băgaţi lucruri şi să mă mai spălaţi atîta. Vaginul meu nu are nevoie să fie curăţat. Miroase deja foarte bine. Nu încercaţi să-l mai ornamentaţi. Nu-l credeţi cînd vă spune că miroase a petale de trandafir, cînd ar trebui să miroase a păsărică. Asta vă fac, încearcă să vă cureţe, să vă facă să mirosiţi ca un deodorant de baie sau ca o grădină. Toate sprayurile alea vaginale, florale, de fructe de pădure, cu miros de ploaie. Nu vreau ca păsărica mea să miroase a fructe de pădure sau a ploaie. Curăţată ca un peşte spălat *după* ce l-ai gătit. Vreau să gust peştele. De-aia l-am comandat.

Şi mai sînt consultaţiile alea. Cine le-o mai fi inventat? Trebuie să fie o cale mai bună să le facă. De ce îţi pun rochiţa aia de hîrtie care te sperie şi-ţi zgîrie sînii şi te roade cînd te întinzi pe spate de te simţi ca un coş de gunoi plin cu hîrtii? De ce e nevoie de mînuşi de cauciuc? De ce lampa aia acolo sus de parc-am fi Nancy Drew în imponderabilitate, de ce gleznierele alea naziste, buzele alea reci de raţă pe care le bagă în tine? Ce-nseamnă asta? Vaginul meu e supărat din pricina consultaţiilor. Simte asta cu cîteva săptămîni înainte. Nu mai vrea să iasă din casă. Pe urmă ajungi acolo. Nu urîţi asta? "Lasă-te-n jos. Relaxează-ţi vaginul." De ce? Ca să vă puteţi băga buzele alea meschine şi reci de raţă înăuntrul lui. Ei bine, nu prea cred.

De ce nu se poate găsi nişte catifea drăguţă violetă cu care să mă-nvelească, să mă aşeze pe un pat de bumbac pufos, să-şi pună nişte mînuşi prietenoase, roz sau albastre şi să-mi ofere nişte glezniere acoperite cu blană ca să-mi odihnesc picioarele? *Încălziţi* buzele alea de raţă. Purtaţi-vă frumos cu vaginul meu.

Dar, nici vorbă: tot mai multe chinuri – şomoioage uscate de vată împuţită, buze reci de raţă şi lenjerie tanga. Asta-i cea mai rea. Lenjeria

tanga. Cine naiba o mai fi inventat-o şi pe asta? Alunecă tot timpul, ţi se lipeşte de vagin, se întăreşte la fund.

Vaginul trebuie să fie liber şi deschis, nu strîns laolaltă. De-asta nu pot să sufăr portjartierele. Trebuie să ne mişcăm, să ne întindem, să vorbim. Vaginele au nevoie de confort. Asta să inventaţi. Ceva care să le facă plăcere. Nu, bineînţeles, n-au de gînd să facă aşa ceva. Nu le place să vadă o femeie căreia ceva îi face plăcere, mai ales plăcere sexuală. Adică, inventaţi o pereche de chiloţei drăguţi de bumbac moale, cu un vibrator inclus. Femeile ar avea orgasm cît ar fi ziua de lungă, în supermarket, în metrou, peste tot aţi vedea vagine fericite în plin orgasm. Nu cred că *lor* le-ar plăcea asta. Toate vaginele alea pline de energie, în loc să înghită atîtea căcaturi, vagine fierbinţi, fericite.

Dacă vaginul meu ar putea vorbi, ar vorbi despre el aşa ca mine, ar vorbi despre alte vagine, ar comunica impresii din vagin.

Ar purta diamante de la Harry Winston, fără haine, s-ar îmbrăca numai în diamante.

Vaginul meu m-a ajutat să nasc un bebeluş gigantic. Credeam că o să mai facă aşa ceva. Dar nu. Acuma, vrea să călătorească, nu prea are chef de musafiri. Vrea să citească şi să afle tot felul de lucruri şi vrea să iasă mai mult în lume. Vrea sex. Îi place sexul. Vrea să ajungă mai departe. E însetat de profunzimi. Vrea bunătate. Vrea o schimbare. Vrea tăcere şi sărutări şi lichide calde şi atingeri bine simţite. Vrea ciocolată şi încredere şi frumuseţe. Vrea să ţipe. Vrea să nu-i mai fie foame. Vrea să vrea. Vrea. Vaginul meu, vaginul meu. Vrea, ei bine...vrea tot.

*****

În timpul războiului din Iugoslavia au fost intervievate femei bosniace, din tabere şi centre de refugiaţi.

Între douăzeci şi şaptezeci de mii de femei au fost violate în plină Europă, ca tactică sistematică de război. E şocant cît de puţin s-a făcut pentru a opri asta. Dar, de fapt, în America, anul trecut au fost violate şapte sute de mii de femei şi, teoretic, în America nu e război.

Acest monolog e inspirat de povestea unei femei. Era musulmană, ca multe din femeile intervievate. În seara asta vorbim în numele acelei femei şi al femeilor extraordinare din Bosnia şi Kosovo.

VAGINUL MEU ERA SATUL MEU

Vaginul meu era cîmpia verde şi roz, pe care curgeau rîuri, vacile care mugeau, soarele care apunea ca un iubit dulce atingînd-o uşor, printre firele moi de grîu blond.

Am ceva între picioare. Nu ştiu ce e. Nu ştiu unde e. Nu pot să-l ating. Nu acum. Nu mai pot. De-atunci - nu.

Vaginul meu era vorbăreţ, nerăbdător, atîtea şi-atîtea cuvinte spunea, sporovăia, încerca mereu, nu se mai putea opri să spună, o, da, o, da.

Nu, de cînd visez că acolo e un animal mort, cusut înăuntru cu o undiţă neagră. Şi mirosul rău, de animal mort, nu se mai duce. Şi are gîtul tăiat şi sîngerează prin toate fustele mele de vară.

Vaginul meu cîntă toate cîntecele alea de fetişcană, care sună ca talanga de la gîtul caprelor, peste cîmpia sălbatică, toamna, cîntecele vaginului, cîntecele de-acasă ale vaginului.

Nu de cînd soldaţii au băgat în mine puşca aia lungă şi groasă. Aşa de rece, ţeava de oţel îmi anula bătăile inimii. Nu ştiam dacă voiau să tragă sau să mi-o înfigă în creierul care mi se învîrtea. Şase dintre ei, nişte monştri de doctori cu măşti negre, care băgau în mine şi sticle. Erau şi beţe la capătul unei mături.

Vaginul meu, înnotînd în apa rîului, apă curată vărsînd peste pietrele coapte de soare, piatră peste piatră, peste piatră, peste piatră, peste piatră...

Nu, de cînd am auzit cum se rupe pielea şi face ca o lămîie cînd o storci, nu, de cînd mi-a căzut în mînă o bucată din propriul meu vagin, o bucată dintr-o buză, acum partea dreaptă îmi lipseşte de tot.

Vaginul meu. Un sat pe apă, viu şi umed. Vaginul meu, oraşul meu natal.

Nu, de cînd au făcut-o pe rînd, şapte zile la rînd, mirosind a fecale şi carne afumată, şi-au lăsat sperma lor murdară în mine. M-am transformat într-un rîu de otravă şi puroi şi toate recoltele au murit şi peştii au murit.

Vaginul meu, un sat pe apă, viu şi umed.

L-au cotropit. L-au măcelărit

Şi l-au ars.

Nu-l mai ating acum.

Nu primim musafiri.

Acum trăiesc în altă parte.

Nu ştiu unde.

*

Din sutele de femei fără adăpost intervievate în ultimii treisprezece ani, doar una n-a fost molestată sexual ca fetiță sau violată, în tinerețe. Pentru majoritatea acestor femei, 'acasă' e un loc înspăimîntător, un loc din care au fugit. Adăposturile sociale sînt, în mod ironic, primele locuri în care majoritatea găsesc siguranță, protecție, confort.

Aceasta e povestea unei femei, aşa cum a spus-o chiar ea. Ceea ce nu se spune în poveste e că această femeie a dat peste o altă femeie, într-un adăpost social şi s-au îndrăgostit şi, aşa, ambele au reuşit să iasă din sistemul de ajutor social.

PIPILICA CEA MICUȚĂ CARE PUTEA

Amintire: decembrie, 1965, cinci ani

Mama îmi spune cu o voce care mă sperie, ascuțită, amenințătoare să nu mă mai scarpin la pipilică. Mă sperii grozav că am scărpinat-o pînă a dispărut. Nu mai pun mîna acolo, nici măcar cînd fac baie. Mă tem că îmi intră acolo apă şi-o să mă umplu pînă explodez. Îmi lipesc benzi de leucoplast peste pipilică, să acopăr gaura, dar în apă se desprind şi cad. Îmi imaginez un opritor, un dop de vană, ca să nu mai intre tot felul de lucruri în mine. Dorm cu trei perechi de chiloți de bumbac cu inimioare pe mine, pe sub pijamaua mea elastică. Din cînd în cînd aş mai vrea să pun mîna acolo, dar n-o pun.

Amintire: şapte ani

Edgar Montane, care are zece ani, se supără pe mine şi-mi trage una, din toată puterea, între picioare. Parcă m-aş fi rupt toată în bucăți. Mă tîrăsc pînă acasă. Nu pot să fac pipi. Mama mă-ntreabă ce s-a-ntîmplat cu pipilica mea şi cînd îi spun țipă la mine şi zice să nu mai las pe nimeni, niciodată, să mă atingă acolo jos. Încerc să-i explic, mamă, dar nu m-a atins, mi-a tras un pumn.

Amintire: nouă ani

Mă joc în pat, sar şi-mi dau drumul şi cad cu pipilica în stîlpul patului. Scot ţipete ascuţite, care vin din gura pipilicii mele. Sînt dusă la spital şi cusută acolo jos, unde s-a rupt.

Amintire: zece ani

Sînt acasă la tata, care dă o petrecere sus. Toată lumea bea. Eu mă joc singură la parter şi-mi încerc chiloţii cei noi şi bustiera albă, de bumbac, pe care mi le-a dat iubita lui taică-meu. Deodată, prietenul cel mai bun al lui taică-meu, uriaşul ăla, Alfred, apare pe la spate, îmi trage jos chiloţii cei noi şi îşi bagă penisul lui mare şi tare în pipilica mea. Urlu. Dau din picioare. Încerc să mă lupt cu el,dar el e deja înăuntru. Pe urmă apare tata, cu o puşcă şi aud un sunet asurzitor, oribil, şi e sînge peste mine şi Alfred, mult sînge. Sînt sigură că, în sfîrşit, pipilica mea o să cadă afară. Alfred a paralizat pentru toată viaţa şi mama nu mă mai lasă şapte ani să-l văd pe tata.

Amintire: treisprezece ani

Pipilica mea e un loc foarte nasol, un loc care doare, e urît, înţeapă, curge şi e plină de sînge. E un loc al nefericirii. O zonă a cu ghinion. Îmi imaginez o autostradă între picioarele mele şi pe mine călătorind, departe, departe de-aici.

Amintire: 16 ani

Femeia asta extraordinară are 24 de ani, e vecină cu noi şi mă uit şi mă tot uit la ea. Într-o zi mă invită la ea în maşină. Mă întreabă dacă-mi place să sărut băieţi şi îi spun că nu-mi place. Pe urmă zice că vrea să-mi arate ceva şi se apleacă şi mă sărută aşa gingaş pe buze cu buzele ei şi îşi bagă limba în gura mea. Uau. Mă întreabă dacă vreau să vin la ea acasă şi pe urmă mă sărută iar şi-mi spune să mă destind, să simt, să las limbile noastre să simtă. O întreabă pe mama dacă pot să dorm la ea peste noapte şi maică-mea e încîntată că o femeie aşa frumoasă şi plină de succes e interesată de mine. Sînt speriată şi nerăbdătoare. Are o casă fantastică. Şi a aranjat-o pe cinste! Sîntem în anii ’70, cu mărgele, perne pufoase, lumini de atmosferă. Mă hotărăsc pe loc că atunci cînd mă fac mare o să fiu secretară, ca ea. Îşi pregăteşte o vodcă şi mă întreabă ce vreau să beau. Ce bea ea, spun şi ea zice că nu crede că mama ar fi de acord să beau vodcă. Eu zic că probabil n-ar fi de acord nici să sărut fete şi doamna cea drăguţă îmi pregăteşte şi mie un pahar. Pe urmă se schimbă într-un fel de body de satin ca ciocolata. E aşa de frumoasă. Întotdeauna am crezut că pantalonii ăia scurţi sînt urîţi. Zic:”Arăţi grozav” şi ea zice “Şi tu.” Şi eu zic: “Dar eu n-am decît chiloţii şi sutienul ăstea albe de bumbac” Ea mă îmbracă, încetişor, într-un alt body de

satin. E de culoarea levăţicăi, ca primele zile dulci de primăvară. Băutura mi s-a urcat la cap, sînt relaxată şi pregătită. Deasupra patului ei e un tablou al unei femei de culoare, goală, cu un african uriaş. Ea mă întinde uşor pe pat şi numai atingerea trupurilor noastre mă face să juisez. Pe urmă îmi face tot ce trebuie, mie - şi pipilica mea pe care o credeam urîtă...uau. Sînt aşa fierbinte, aşa sălbatică. Ea spune "Vaginul tău, neatins de bărbaţi, miroase asa bine, aşa proaspăt, aş vrea să rămînă aşa pentru totdeauna." Eu mă sălbăticesc groaznic şi pe urmă sună telefonul şi bineînţeles că e maică-mea. Precis ştie, mă prinde întotdeauna asupra faptului. Gîfîi şi încerc să mă port normal la telefon şi ea mă-ntreabă "Ce-i cu tine, ai fugit?" şi eu zic "Nu, mamă, făceam gimnastică". Pe urmă îi spune frumoasei secretare să aibă grijă să nu fie vreun băiat prin preajmă şi doamna îi spune " Crede-mă, nu-i nici un băiat pe-aici". După care doamna asta extraordinară îmi spune tot despre pipilica mea. Mă pune să mă joc cu ea în faţa ei şi mă învaţă toate felurile în care pot să-mi provoc plăcere. E foarte pedantă. Îmi spune că trebuie să ştiu întotdeauna cum să-mi provoc plăcere, ca să nu am nevoie vreodată să depind de vreun bărbat. Dimineaţa sînt foarte îngrijorată că am devenit o tîrfă fiindcă sînt aşa de îndrăgostită de ea. Ea rîde, dar eu n-o mai văd niciodată. Mai tîrziu îmi dau seama că ea a fost salvarea mea bruscă, neaşteptată şi imorală. Ea mi-a transformat pipilica necăjită şi a dus-o într-un fel de paradis.

*

FEMEIE

A ce miroase vaginul tău?

FEMEIE

A pămînt

Gunoi ud

Dumnezeu

Apă

O dimineaţă nou-nouţă

FEMEIE

Adînc

Turtă dulce

Sudoare

FEMEIE

Depinde

FEMEIE

A muşchi de pădure

A mine

FEMEIE

Nu miroase, aşa mi-au spus

FEMEIE

Ananas

FEMEIE

Uleiuri aromate

Paloma Picasso

FEMEIE

A ciupercă de pământ şi muşchi

A scorţişoară şi cuişoare

Trandafiri

Pădure iute de iasomie şi muşchi

Pădure adîncă, adîncă

FEMEIE

A muşchi umed

A bomboane bune

A Pacific – în sud

FEMEIE

A ceva între peşte şi liliac

FEMEIE

A piersici

A lemn

Fruct copt

Ceai de căpşuni şi kiwi

FEMEIE

A paradis

Oţet şi apă

A lichior uşor şi dulce

A brînză

FEMEIE

Ocean

Sexy

Burete

FEMEIE

A început

*

Iată o notiță revoltătoare scoasă din cartea "Tehnologia orgasmului" de Rachel Maines:

Comercializarea vibratoarelor este interzisă în următoarele state: Alabama, Texas, Ohio, Georgia și Arkansas. Dacă ești prins asupra faptului, te poți alege cu o amendă de 10 000 de dolari și cu pînă la un an de închisoare grea. Comercializarea armelor e perfect legală în toate aceste state. Încă mai așteptăm să aflăm cum se poate comite un genocid cu vibratorul.

FEMEIE

Am spus întotdeauna că trebuie să facem o hartă cu oraşele care s-au împrietenit cu vaginul. Pe lume sînt multe lucruri surprinzătoare. Pun pariu că n-aţi ştiut de exemplu că oamenii din Oklahoma City iubesc vaginele. Asta e important să se ştie. Mai ales că piesa asta nu se bucură de publicitate acolo, fiindcă toate ziarele sînt conduse de creştini şi, după cum se ştie, creştinii nu au vagine. Dar s-a întîmplat acolo o poveste fantastică cu vagine, adică o PFV. Asemenea poveşti se întîmplă în oraşe din toată lumea.

FEMEIE

Un grup de femei extraordinare din Oklahoma City, cu părul frumos coafat, au intrat în ilegalitate. Au început să împartă fluturaşi din ăia cît o jumătate de foaie de caiet în saloane de frumuseţe şi în supermarketuri, spunîndu-le oamenilor să vină la *(şoaptă)* Monoloagele Vaginului *(Cu voce normală)* – făceau publicitate numai prin mijloace subversive, ca de exemplu e-mailul. În a treia seară, femeile veneau la spectacol în camionete şi îşi aduceau scaune de-acasă.

FEMEIE

O fată din Oklahoma ne-a povestit cum s-a născut fără vagin şi şi-a dat seama de asta numai pe la 14 ani. Se juca cu prietena ei. Îşi comparau organele genitale şi şi-a dat seama că al ei era diferit, că ceva nu era în ordine. A mers la ginecolog cu tatăl ei, părintele care-i era mai apropiat şi medicul a descoperit că într-adevăr nu avea nici vagin, nici uter. Tatăl ei a fost profund îndurerat, dar a încercat să-şi înnăbuşe tristeţea şi lacrimile, pentru ca fiica lui să nu se simtă nefericită. În drum spre casă, încercînd cu noblеţe s-o consoleze, el zice:"Draga mea. Avem aici un caz interesant. Te-ai născut fără vagin. Dar vestea bună e că ai cea mai frumoasă păsărică din toată America. Şi cînd ai să-ţi întîlneşti soţul, el o să ştie că noi am făcut-o special pentru el."

*****

(Aceasta e introducerea la PIZDĂ)

În Pittsburg sînt înnebuniţi după vagine. E aproape o zonă a vaginelor în vacanţă. Cine ştie asta? O femeie din Pittsburg era obsedată de un anume cuvînt, un cuvînt peiorativ folosit pentru a descrie vaginul. Misiunea ei a fost să reinventeze cuvîntul.

REABILITAREA CUVÎNTULUI "PIZDĂ"

Eu o numesc pizdă. Vreau să reabilitez cuvîntul ăsta: pizdă. Pentru că-mi place. Pizdă. Ascultaţi-l numai. Pizdă. P. P. Pi, pi, picior, pinacotecă, primulă, pîine, primăvară, pisică, pichet, pişcot, pin, ca –p, ca –i, pe urmă ca –z, ca pielea de rechin, z-ăpadă, z-i, z-gomot, zău! Şi pe urmă d – dă, cum se potrivesc sunetele, perfect, dănţuială, dărui, drămui, durui, dulăi, dă-i, dă-mi, rotunde, aşa înlănţuindu-se, -ndă, -izdă, pulsînd, ce moale se leagănă, cald şi moale, iii-zzzz, electric, te curentează – şi: ferm, şi: cad, şi: hotărîte, -zdă, zdup, zdupăi, zăngăni, zumzăi, zdreli, zurgălăi, zimţi, zornăi, zi. Zi-i, zi, zi: pizdă. Zi. Zi-mi. Pizdă.

*

O fetiţă de şase ani a fost întrebată:

Dacă vaginul tău s-ar îmbrăca, ce-ar purta?

Pantofi roşii cu toc înalt şi o şapcă Mets pusă invers.

Dacă ar putea vorbi, ce-ar spune?

Ar spune cuvinte care încep cu V şi T, ca de exemplu vioară şi turtă-dulce.

Cu ce seamănă vaginul tău?

Cu o piersică frumoasă şi închisă la culoare. Sau cu un diamant pe care l-am găsit într-o comoară şi e al meu.

Ce e aşa special la vaginul tău?

Undeva, departe înăuntrul lui, are un creier foarte foarte deştept.

A ce miroase?

A fulgi de zăpadă.

*

Damele de lux au o relaţie bogată, complexă, apropiată cu vaginele lor. Femeia asta, mai ales, m-a terminat. Era damă de lux, dar făcea sex numai cu femei.

FEMEIA LA CARE-I PLĂCEA SĂ FACĂ VAGINELE FERICITE

Îmi plac vaginele, îmi plac femeile. Nu le văd ca pe două entităţi separate. Femeile mă plătesc să le domin, să le excit, să le fac să juiseze. N-am fost de la început aşa. Nu, dimpotrivă. Am început ca

juristconsult, dar după ce am trecut bine de treizeci de ani, a început să mă obsedeze dorinţa de a face femeile fericite. Existau atîtea femei nesatisfăcute. Atîtea femei care nu aveau acces la propria lor libertate sexuală. A început ca un fel de misiune nobilă, pe urmă m-am implicat de-a binelea. Am devenit foarte pricepută, oarecum – genială. Am început să fiu plătită pentru asta.Era ca şi cînd mi-aş fi găsit chemarea.

Cînd le dominam, purtam costume revoltătoare: dantelă şi mătase şi piele – şi foloseam recuzită: bice, cătuşe, frînghii, vibratoare. Era incomparabil mai bine decît legea taxelor şi impozitelor. Acolo nu există recuzită, nu se excită nimeni, şi uram uniformele alea bleumarin pe care le purtam toţi, deşi din cînd în cînd mai pun pe mine aşa ceva, şi merge destul de bine. Contextul e totul. În legislaţia societăţilor cu răspundere limitată şi a societăţilor pe acţiuni nu există recuzită. Nici umezeală. Nici prologul misterios şi întunecat. Nu există sfîrcuri întărite. Nu există guri însetate şi, mai ales, nu există gemete. Nu de felul celor de care vorbesc, vreau să spun. Asta era cheia, acum înţeleg, gemetele sînt ceea ce m-a sedus pînă la urmă şi m-au făcut dependentă de fericirea femeilor. Cînd eram fetiţă şi vedeam femeile în filme făcînd dragoste, scoţînd gemetele alea ciudate, orgasmice, rîdeam. Rîdeam nefiresc, isteric. Nu-mi venea să cred că sunetele alea revoltătoare, necontrolate veneau dintr-o femeie.

Îmi doream să gem. Am exersat gemutul în faţa oglinzii, m-am înregistrat, am gemut în chei diferite, pe tonuri diferite, dar cînd le-am ascultat, sunau fals. Erau false. Nu aveau nici o bază reală, sexuală, doar dorinţa mea de sexualitate.

Dar mai tîrziu, aveam vreo zece ani şi trebuia neapărat să fac pipi. Eram într-o excursie cu maşina. Asta a durat cam o oră şi cînd, în sfîrşit, am ajuns să fac pipi într-o benzinărie murdară, asta m-a excitat aşa de tare încît am gemut. Am gemut în timp ce făceam pipi. Nu-mi venea să cred, eu gemînd într-o benzinărie Texaco, în mijlocul statului Louisiana. Mi-am dat seama atunci că gemetele au legătură cu amînarea, cu a nu primi ceea ce doreşti atunci cînd doreşti. Mi-am dat seama că gemetele erau cele mai bune cînd te luau prin surprindere, că veneau din partea asta ascunsă, misterioasă a ta, care vorbea propriul său limbaj. Mi-am dat seama că gemetele erau, de fapt, limbajul acela.

Am devenit o *gemătoare*. Asta îi neliniştea pe aproape toţi bărbaţii. La drept vorbind, îi speria de moarte. Gemeam prea tare şi nu se puteau concentra la ce făceau. Deveneau neatenţi. Pe urmă se pierdeau de tot. Nu puteam face dragoste acasă la clienţi. Pereţii erau prea subţiri. Mi-am creat o anume reputaţie în bloc şi oamenii mă priveau cu dispreţ cînd ne întîlneam la lift. Bărbaţii credeau că eram posedată, unii mă făceau nebună.

A început să nu-mi mai placă să gem. Am devenit tăcută şi politicoasă. Scoteam zgomote într-o pernă. Am învăţat să-mi înnec geamătul, să-l reţin, ca pe un strănut. Am început să am dureri de cap şi tulburări din cauza stresului. Îmi pierdusem orice speranţă cînd am descoperit femeile. Am descoperit că femeilor le plăceau gemetele mele, dar, mai mult, am descoperit cît de excitată eram cînd alte femei gemeau, de faptul că eu le puteam provoca gemetele.

Am făcut dragoste cu femei tăcute şi am găsit locul acela în ele şi ele au fost şocate de gemetele lor. Am făcut dragoste cu femei care gemeau şi ele au descoperit alte gemete, mai pătrunzătoare.

Era un fel de chirurgie, o ştiinţă delicată, a găsirii ritmului, a locului, a casei geamătului. Eu aşa am numit-o.

Uneori o găseam în jeansii femeii. Alteori mă furişam spre ea, pe nesimţite, dezactivam alarmele care o înconjurau şi intram. Uneori foloseam forţa, dar nu forţa violentă, agresivă, mai degrabă cea dominatoare, în genul "am să te duc acuma undeva, nu te teme, întinde-te şi simte-te bine". Alteori era ceva foarte obişnuit. Găseam geamătul înainte ca lucrurile să înceapă, în timp ce mîncam salată sau pui, ca din întîmplare, îl găseam pur şi simplu acolo, cu degetele. "Uite aşa e aici", foarte simplu, în bucătărie, în amestec cu oţetul aromatizat. Uneori foloseam obiecte – iubesc recuzita – uneori o făceam pe femeie să-şi găsească geamătul în faţa mea. Aşteptam, insistam, pînă se deschidea singură. Nu mă lăsam derutată de gemetele minore, uşor de obţinut. Nu, o presam pînă la sfîrşit, pînă cînd obţineam geamătul adevărat, puternic.

Există geamătul din clitoris (sunet moale în gură), geamătul din vagin (sunet adînc, din gît) şi combinaţia: clito-vaginal. Există pre-geamătul (o aluzie de sunet), aproape-geamătul (sunet circular), geamătul local (sunet adînc, bine individualizat), geamătul elegant (sunet-rîs, sofisticat), geamătul Grace Slick (sunet gen şlagăr rock), geamătul WASP (nici un sunet), geamătul semireligios (ca o incantaţie musulmană), geamătul de pe vîrful muntelui (sunet tirolez de olariola), geamătul bebeluşului (goochie goochie goochie goo), geamătul cîinelui (gîfîit sălbatic), geamătul de zi de naştere (sunet de petrecere sălbatică), geamătul neinhibat al militantului sexual (sunet adînc, agresiv, dur), geamătul mitralierei, geamătul torturii Zen (sunet dubios înfometat), geamătul de divă (notă înaltă, de operă), geamătul orgasmului ca deget răsucit şi, în sfîrşit, surprinzătorul geamăt orgasmic triplu (geamăt intens, cu multe feţe şi punct culminant).

*

Această parte a fost jucată o vreme fără a se face vreo menţionare a naşterii. O omisiune bizară. Dar la un moment dat, un ziarist a întrebat: "Care-i legătura?"

Autoarea noastră, Eve Ensler, a asistat la naşterea nepoatei ei. Era uluită de vagine înainte de acel moment, acum are o adoraţie profundă pentru ele. Acest monolog final e pentru Eve.

ERAM ACOLO, ÎN CAMERĂ

Eram acolo cînd vaginul ei s-a deschis.

Eram toţi acolo, mama ei, soţul ei şi cu mine,

Şi asistenta din Ucraina cu mîna ei toată

Acolo în vaginul ei pipăind şi cotrobăind cu mînuşa ei

De cauciuc, în timp ce vorbea cu noi aşa, ca-n fiecare zi

Ca şi cînd ar fi dat drumul unui robinet stricat .

Eram acolo în cameră cînd contracţiile

Au făcut-o să se tîrască în patru labe,

Au făcut-o să scoată gemete străine prin toţi porii

Şi tot acolo eram cînd, după ore de aşteptare, a ţipat deodată,

Sălbatic, cu braţele lovind aerul electric.

Eram acolo cînd vaginul ei s-a schimbat

Dintr-o gaură sexuală ruşinoasă

Într-un tunel arheologic, un vas sacru,

Un canal veneţian, o fîntînă adîncă şi era un copilaş ţintuit acolo, înăuntru,

Aşteptînd să fie salvat.

Am văzut culorile vaginului ei. Se schimbau.

Am văzut albastrul rănit, spart,

Roşul sîngeriu băşicîndu-se

Rozul gri, întunecat,

Am văzut sîngele ca transpiraţia de-a lungul marginilor

Am văzut lichidul alb-gălbui, rahatul, cheagurile,

năpădind prin toate găurile, împingînd tot mai tare, mai tare

am văzut prin gaură capul copilului

şuviţe de păr negru şi am văzut acolo, în spate

osul – o amintire tare şi rotundă,

în timp ce asistenta din Ucraina îşi întorcea şi-şi întorcea

mîna alunecoasă.

Eram acolo cînd amîndouă, mama ei şi cu mine,

Am ţinut-o de cîte un picior şi am deschis-o larg, împingînd

Cu toată puterea noastră împotriva puterii ei împingînd

Şi soţul ei care număra ferm: “unu, doi, trei”

Şi-i spunea să se concentreze, să se concentreze.

Ne-am uitat atunci în ea.

Nu ne-am putut dezlipi privirile din locul ăla.

Uităm de vagin

Altfel cum am putea explica

Lipsa noastră de uimire, lipsa mirării.

Eram acolo cînd doctorul

A intrat în ea cu lingurile alea ca Alice în Ţara Minunilor

Şi acolo, pe cînd vaginul ei a devenit o gură uriaşă în operaţie

Cîntînd din toate puterile;

Mai întîi micul cap, apoi braţul vînăt zvîcnind, apoi trupul înotînd cu repeziciune, înotînd

În braţele noastre înlăcrimate.

Eram acolo mai tîrziu, cînd m-am întors cu faţa la vaginul ei.

Stăteam acolo şi m-am lăsat în voia ochilor, era desfăcută, complet expusă

Mutilată, umflată şi ruptă,

Sîngerînd în mîinile doctorului

Care o cosea calm acolo.

Stăteam acolo şi deodată vaginul ei

A devenit o inimă uriaşă, pulsînd.

Inima e capabilă de sacrificiu.

La fel şi vaginul.

Inima e capabilă să ierte şi să refacă tot.

Îşi poate schimba forma şi ne poate lăsa înăuntrul ei.

Se poate mări ca să ne lase să ieşim.

La fel şi vaginul.

Poate simţi durerea noastră, se poate schimba pentru noi, poate muri pentru noi

Şi ne poate trimite sîngerînd, sîngerînd pentru noi în lumea asta amară şi miraculoasă.

Eram acolo în cameră.

Îmi amintesc.

Următoarele două monoloage (Sub Burqa şi Fusta mea cea scurtă) sînt opţionale şi, dacă sînt

incluse, ar trebui să li se găsească un loc mai pe la început în scenariu, la discreţie.

(Introducere pentru Sub Burqa)

Anul trecut, Eve Ensler a avut ocazia să meargă în Afganistan. Acolo ea a văzut cu ochii ei ce consecinţe ar avea misoginismul, dacă ar fi permisă manifestarea lui absolută. Sub talibani, femeile nu sînt literalmente altceva decît cadavre vii. Acest monolog este pentru curajoasele, blîndele şi aprigele femei din Afganistan. Fie ca să ne ridicăm cu toţii pentru salvarea lor.

Sub Burqa

Imaginează-ţi o bucată mare de pînză neagră

Atîrnată peste tot trupul tău

Ca şi cînd ai fi o statuie neruşinată

Imaginează-ţi că ai doar o picătură de lumină

Destul ca să ştii că ceilalţi au parte de întreaga zi

Imaginează-ţi că ţi-e cald, foarte cald

Imaginează-ţi că eşti învelită în pînză,

Că te înneci în ţesături, în întuneric.

Imaginează-ţi că cerşeşti în aşternutul ăsta de pat,

Că întinzi mîna în pînză,

Care trebuie să rămînă acoperită, opacă, nevăzută,

Dacă nu, ar putea fi zdrobită sau tăiată

Imaginează-ţi că nimeni nu-ţi pune rupii în mîna ta invizibilă

Pentru că nimeni nu-ţi poate vedea faţa,

Aşa că tu nici nu exişti.

Imaginează-ţi că nu-ţi poţi vedea copiii

Pentru că ei sînt ai bărbatului tău

Singurul bărbat pe care l-ai iubit vreodată

Chiar dacă a fost o căsătorie aranjată

Pentru că au venit şi l-au împuşcat

Tu ai încercat să-l aperi şi te-au călcat în picioare

Patru bărbaţi călare pe tine

În faţa copiilor tăi care urlau

Imaginează-ţi că ai înnebunit de furie

Pentru că n-ai mai văzut soarele de ani de zile

Şi-ţi de-abia îţi aminteşti de fiicele tale

Ca-ntr-un vis, aşa cum îţi aminteşti cerul.

Imaginează-ţi bolboroseala ca fel de a vorbi

Pentru că în întuneric cuvintele nu se mai adună la un loc

Şi tu n-ai plîns pentru că era prea cald şi prea umed acolo, înăuntru.

Imaginează-ţi bărbaţi bărboşi

Pe care-i poţi descifra

Doar după miros

Cum te bat

Pentru că ciorapii îţi sînt albi

Imaginează-ţi că eşti biciuită pe stradă

În faţa unor oameni pe care nu-i poţi vedea

Imaginează-ţi că nu vezi pe de lături

Ca un animal rănit

Şi nu te poţi apăra

Sau măcar feri de loviturile care vin din părţi.

Imaginează-ţi că rîsul ar fi interzis

In toată ţara şi muzica

Şi singurele sunete pe care le auzi

Sînt sunetele înnăbuşite ale preotului

Sau plînsul altor femei biciuite

Prin pînza lor, înăuntrul întunericului.

Imaginează-ţi că n-ai avea unde locui

Singurul tău acoperiş ar fi haina ta

Pe cînd rătăceşti pe străzi

Şi mormîntul ăsta

Se micşorează pe zi ce trece

Începi să dai peste lucruri

Imaginează-ţi că te sufoci

În timp ce încă respiri

Imaginează-ţi că nu mai faci nici o diferenţă

Între viaţă şi moarte

Aşa că nu mai încerci să te sinucizi,

Ar fi inutil.

Imaginează-mă pe mine înăuntrul interiorului

Întunericului din tine

Am fost prinsă acolo

m-am pierdut acolo

în interiorul pînzei

care e capul tău

înăuntrul întunericului pe care-l împărţim

imaginează-ţi că mă poţi vedea.

Am fost frumoasă odată

Aveam ochi mari, negri,

M-ai recunoaşte.

Fusta mea scurtă

Fusta mea scurtă

Nu e o invitaţie

O provocare

O indicaţie

Că o vreau

Că o dau

Că mi-o trag.

Fusta mea scurtă

Nu o cere

Nu vrea ca tu

Să mi-o smulgi

Să mi-o tragi.

Fusta mea scurtă

Nu e un temei legal

Pentru viol

Deşi s-a mai întîmplat

Nu mai ţine

În tribunalele de azi.

Fusta mea scurtă, de crezi sau nu

n-are nici o legătură cu tine.

Fusta mea scurtă

Are legătură cu descoperirea

Puterii din gambele mele,

Cu toamna cea răcoroasă şi curenţii de aer

Dintre pulpele mele

Cu a lăsa tot ce văd

Sau depăşesc sau simt

să trăiască înăuntrul meu.

Fusta mea scurtă nu e o dovadă

Că sînt proastă

Sau nehotărîtă

Sau că poți face orice cu

o fetiţă aşa ca mine.

Fusta mea scurtă e îndrăzneala mea

n-am să te las să mă înspăimînţi

fusta mea scurtă nu face pe grozava

asta sînt eu

înainte de a mă face să mă acopăr

sau să-i dau drumul tivului.

Obișnuiește-te cu ea.

Fusta mea scurtă e fericire.

Mă simt cu picioarele pe pămînt.

Sînt aici. Sînt fierbinte.

Fusta mea scurtă e o eliberare

Un steag într-o armată de femei

Declar că străzile astea, orice străzi,

Sînt ţara vaginului meu.

Fusta mea scurtă

E o apă turqoise

Cu peşti coloraţi care înoată

O sărbătoare de vară

În întunericul înstelat

O pasăre cîntătoare

Un tren care ajunge într-un oraş străin

Fusta mea scurtă e un titirez sălbatic

O respiraţie adîncă

Un pas de tango

Fusta mea scurtă e

Iniţierea

Aprecierea

Excitaţia.

Dar, mai ales, fusta mea scurtă

Cu tot ce am sub ea,

E a mea.

A mea.

A mea.